

A romantic couple is shown in a close embrace, kissing in a snowy setting. The man on the left is wearing a white knit sweater with a patterned scarf and a dark knit hat with a pine branch tucked into it. The woman on the right is wearing a dark hat and has long blonde hair. Snowflakes are falling around them, creating a soft, romantic atmosphere. The background is a blurred winter scene with snow-covered trees.

Winter Vacht

Kort
winterverhaal

Het plan was simpel. Eerst naar de groothandel in het Noorse Bergen om een flinke partij schapenvachten te scoren die in Nederland niet te krijgen zijn. Dan nog driehonderd kilometer noordwaarts tuffen om kwalitatieve maar toch spotgoedkope rendierhuiden te scoren bij een authentieke rendierenfarm. Hun schattige winkel met handgemaakte producten, waaronder prachtige zilveren sieraden, heb ik bij toeval op internet gevonden en voorspelde dat ik vast wel een paar unieke hebbedingen met viraal-potentie kon scoren. En dan zou ik als een speer met mijn bestelbus annex camper annex verkooptruck afzakken naar Utrecht, zodat ik nog net voordat de grote inkoop voor de feestdagen begon de nieuwe voorraad op mijn website Zilver & Vacht kon knallen.

Ik start de bus en rijd weg. Het geluid van de wielen die zonder grip in de sneeuw spinnen, waarschuwt me gierend dat ik maar beter kan stoppen met het gaspedaal tot op de plaat in te trappen. Dit heeft geen enkele zin. Ik draai de sleutel om in het contact en de stilte overvalt me direct als ook de verwarming ermee stopt.

Met een klap op het stuur schreeuw ik mijn omgebouwde Ford Transit toe hoe hij het in vredesnaam in zijn koplamp haalt mij zo in de steek te laten. De oorzaak: lieflijke sneeuwvlokken die al snel veranderden in een gevaarlijke sneeuwstorm en een vos die besloot midden op de spekgladde weg stil te blijven staan. Het stomme beest heeft zeker achteraan gestaan toen de hersencellen werden uitgedeeld! Ik gaf in een reflex een ruk aan het stuur en zwiep, de bus schoof zo de berm in. Nog een geluk dat hij niet op zijn kop is terechtgekomen. Ik tuur door het besneeuwde voorraam. Een winterlandschap bedekt met een wit tapijt van glittersneeuw strekt zich voor de motorkap uit. Dikke vlokken dansen als pluïsbloempjes in de wind. De loodgrijze lucht voorspelt dat er nog veel meer gaan vallen de komende uren.

De kou sluipt al snel de bus binnen. Ik vouw mijn handen samen en blaas wat warmte in het holletje dat ze vormen, mijn adem wolkt als dichte mist om mijn vingers. Zonder verwarming haal ik de morgen niet. Ik gluur over mijn schouder naar het bed met daarop de stapel schapenvachten. Eerst zien

of ik iemand kan bereiken, want het idee hier dagen door te moeten brengen in een holletje van vacht tot ik ingesneeuwd raak en een of andere local me in de lente vindt, verhongerd, verkleumd en eenzaam gestorven, is niet hoe ik me deze trip had voorgesteld.

Met een grom ruk ik de kaart van de bijrijdersstoel. Het nadeel van weidse landschappen is het gebrek aan bereik en dus ook Google Maps. Ik druk mijn vinger op de denkbeeldige ‘u bevindt zich hier’-plek en schat de afstand in. Allemachtig, echt in niemandsland, geen stip van een dorpje te bekennen. Ik volg de lijn naar het kruisje dat ik erop heb getekend. Volgens mij ben ik nog maar een paar kilometer verwijderd van de rendierenfarm. Ik blik nog een keer naar buiten. Hoe beloopbaar de afstand op de kaart ook lijkt, in dit weer wordt het een eeuwigheid banjeren door de sneeuw met verhoogde kans op bevroren vingers en tenen.

Zuchtend scrol ik door de historie van gebelde nummers en tik op het buitenlandse nummer dat ik vanochtend heb gebeld, maar mijn telefoon is in diepe winterslaap. Shit. Zelfs het telefoonnetwerk heeft het af laten weten. Ook dat nog.

Er kraakt iets. Zijn het mijn vingers... of nog erger, is het mijn neus? Het geluid versterkt. Een harde bons rukt me uit de warme grot die ik met de vachten heb gecreëerd. O help, dit is helemaal niet grappig! Wat als het een losgeslagen rendier is... of nee, nog erger... een beer. Wonen er eigenlijk beren in Noorwegen? Shit. Misschien had ik beter kunnen opletten tijdens de aardrijkskundelessen op de havo. Nee, beren hebben een winterslaap. Maar misschien de Noorse niet?

‘Hallo?’ Een zware mannenstem laat het dreunen op metaal even stoppen.

Loom klim ik uit bed, het lijkt wel alsof mijn ledematen in beton zijn gegoten. Ik trek een vacht dicht om me heen en vloekend door de bijtende kou ploeter ik naar voren. ‘Wie is daar?’

Een rode want veegt over de besneeuwde ruit naast het stuur, oogrimpels plooiën zich naast de twee ijsblauwe ogen die door de nauwe opening naar binnen kijken. ‘Openmaken?’ roept hij in gebrekkig Engels. De lange man met een muts tot bijna over zijn ogen geeft nog een keer een klap tegen de deur.

Nou, makker, dat zorgt voor nog meer vrieskou en ik zit al zowat vastgevroren aan de vloer. Daarbij komt dat je wel een of andere seriemoordenaar kunt zijn op zoek naar zijn volgende slachtoffer en een

half verkleumd iemand overmeestert gemakkelijk, ik kan me zo al nauwelijks bewegen.

‘Krijg je hem nog open?’ Hij rammelt aan de klink, maar de deur lijkt vastgevroren, want er kraakt wel iets, maar er komt geen enkele beweging in.

Een paniekgolf schiet door mijn lijf. Het idee om vast te zitten in de bus als een ingevroren sardientje in blik bezorgt me genoeg adrenaline om direct in actie te komen. Seriemoordenaars kloppen niet en vragen zeker niet eerst om open te doen voordat ze je koelbloedig gaan vermoorden. Ik werp de vacht van me af, klauter over de stoel naar de deur en begin ertegen te trappen. De man die ik in twee seconden promoveer van seriemoordenaar tot redder helpt me door aan de deur te sjoeren. Bij de vierde trap kraakt de deur gevaarlijk als de eerste voetstappen op een dun laagje ijs en bij de volgende uithaal schiet hij met een zwaai open.

‘Jah zo,’ zegt mijn redder met een zwaar Noors accent en hij helpt me naar buiten.

Was de kou binnen al bijna niet te verdragen, hier buiten beneemt het me de adem alsof er een ijskoude zeis door mijn dunne kleren snijdt. ‘Holy shit!’ In een reflex sla ik mijn armen om mijn lijf. Ik blik over mijn schouder naar de vachten. In het moment van twijfel pakt mijn redder mijn arm vast en trekt me naar zich toe. Ik geef hem een schop en schiet terug naar de bus. Als twee grote handen mijn heupen omsluiten, besef ik dat ik geen schijn van kans heb. Ik strek mijn arm uit naar mijn telefoon en weet hem van de console te grissen, voordat ik word weggetrokken van de bestuurdersstoel en de deur met een klap achter me wordt dichtgesmeten. Het volgende moment zwiepen mijn benen in de lucht. Ik roep nog iets van ‘Hé, niet doen’, maar zonder acht te slaan op mijn pogingen om los te komen uit zijn sterke armen, ploegt hij naar de tractor aan de overkant van de weg. Het gevaarte, vaalrood met roestplekken, heeft een sneeuwplough aan de voorkant, handig op dit soort wegen, maar ondanks mijn verkleumde toestand zweet ik peentjes bij de gedachte de rest van de nacht te moeten doorbrengen in dit gevaarte met die norse Noor aan mijn zijde.

Hij tilt me in de cabine alsof ik een sneeuwvlokje ben en wanneer hij er na mij in klimt, blokkeert hij met zijn grove lichaam de enige ontsnappingsroute. Naast zijn ogen verschijnen weer rimpels. ‘Goed?’

Ik knik. Het is maar wat je onder goed verstaat natuurlijk, maar ik wil voorkomen dat die grote handen me nog een keer vastpakken. Hij heeft al

meer gevoeld dan een eerste Tinderdate.

Lage temperatuur neutraliseert meestal alle geuren, maar nu ik zo met hem in deze kleine ruimte zit, dringt zijn geur zich aan me op. Natte wol, leer en een hint van stro, of is het aftershave?

Hij kijkt mijn kant op en werpt me een jongensachtige grijns toe voordat hij de sleutel in het contact omdraait. De sfeer in de cabine verandert naar gespannen, maar wordt plots doorbroken door een aanzwellend geronk. Bulderend komt de tractor tot leven.

‘Wacht! De bus, ik moet hem nog op slot doen!’ protesteer ik nog, maar hij wuift mijn woorden weg.

‘Nah,’ zegt hij hoofdschuddend.

Met een ruk komt de tractor hortend en stotend in beweging en met beide handen moet ik houvast zoeken om niet als een bal in een flipperkast overal tegenaan te beuken.

‘Niet nodig,’ mompelt hij. Met een gemak draait hij de tractor honderdtachtig graden, positioneert hem midden op de weg met de ploeg op de sneeuw, en meerdert vaart. Het landschap verdwijnt achter een witte fontein. Ik kan alleen maar hopen dat de rit een bestemming heeft en dat hij niet net aan zijn avonddienst is begonnen van een kilometertje of tig om de wegen sneeuwvrij te maken.

Tot mijn opluchting duurt de rit niet al te lang. Mijn redder heeft zojuist de ploeg van de weg gehaald en langzaam komt het zicht terug. We naderen een boerderij gemaakt van dikke boomstammen. Het huis, verpakt in glinsterende ijspegels, ziet er knus en vredig uit. Naast het huis staat een grote schuur in de typisch dieprode kleur die alle huizen hier hebben, de stijlen afgezet met wit.

Mijn aandacht wordt getrokken door het bord op de zijwand: *Reindrift Haugan & Moen*. ‘De rendierenfarm,’ fluister ik.

‘Ja, daar.’ Behendig alsof het een Polo is, parkeert hij de tractor zo dicht mogelijk bij het huis. Als hij de deur van de cabine open zwiept, beneemt een ijzige windvlaag me de adem. Zo snel als ik kan klauter ik naar de uitgang, maar zodra hij me ziet, pakt hij mijn middel vast en tilt me weer in zijn armen. Deze gast heeft iets te veel Disney gekeken, denk ik wrang. De wind die hier raast is zo koud dat ik bijna niet durf te knipperen uit angst dat mijn oogleden vast vriezen. Na een paar stevige stappen knerpend in het dikke pak sneeuw zet hij me uiterst galant net voor de deur neer, opent hem

en gebaart vriendelijk doch dringend dat ik naar binnen moet gaan.

Als ik het bedompte, donkere halletje in loop, komt hij stampend met zijn maat vijfenveertig snowboots achter me aan gelopen. Bij de deur blijf ik staan en draai me om. Zijn dikke kleding geeft hem de omvang van een Noorse beer. Ik kijk toe hoe hij laagje voor laagje afpelt, zijn met rendierbont gevulde boots uitdoet en ten slotte zijn muts aftrekt om door zijn dikke, lichtbruine haar te woelen. Eindelijk kan ik hem zien. Zijn gelaatstrekken hebben iets primitiefs: een vierkant gezicht met volle jukbeenderen, een flinke lading sproetjes rond een krachtige neus en de scherpe contouren van zijn door de kou gebarsten lippen. Een trage glimlach verschijnt op zijn gezicht. ‘Ivar,’ zegt hij met een diepe basstem en hij steekt zijn hand naar me uit.

‘Amelie.’ Mijn stem klinkt zacht en een tikkeltje schor. ‘Uit Nederland.’ Worstelend met mijn mouw probeer ik mijn wollen trenchcoat uit te trekken nu de kou is buitengesloten en de warmte me als een behaaglijke deken omringt.

‘Zilver en Vacht?’ Hij trekt zijn dikke wenkbrauw op.

‘Inderdaad. Hoe weet...’ Mijn mond glijdt in een glimlach. ‘Het telefoontje van vanochtend.’

‘Het duurde nogal lang en ik maakte me zorgen.’

‘Wat attent,’ zeg ik verbaasd. ‘Zul je in Nederland niet meemaken.’

‘Het is nog een wonder dat je zover bent gekomen.’

‘Het was een behoorlijk avontuur.’ Ik schokschouder. ‘Trouwens, nog bedankt. Voor de hulp... of redding eigenlijk.’

‘Ja. Dit weer is dodelijk.’ Zijn blik glijdt over mijn lichaam, traag, alsof hij van een mok warme chocomel met slagroom nipt.

Mijn wangen beginnen te gloeien onder zijn keurende blik en ik zie hem worstelen een lach binnen te houden. Nu pas besef ik hoe misplaatst mijn kleding is. De dunne, zwarte col, beige colbert, zwarte pantalon en laarzen met verfijnde hakjes, verdomme, de reden natuurlijk dat hij me steeds droeg... Mijn outfit is gemaakt voor een zakenreis naar de stad, niet voor een bezoek aan een rendierenfarm in het ruige en besneeuwde Noorwegen. Ik maak gebruik van het moment en neem hem net zo onbeschaamd op. Zijn verschoten spijkerbroek, grijs gemêleerde sokken en wollen trui met, hoe kan het ook anders, Noorse print zijn helemaal in harmonie met deze omgeving.